

יום סף ורזל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דסוף ורזל" [בהשתתפות כולל "יוני המעלה"]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת ב' תמוז ה-תשפ"ה
פרשה: קרח
הפטרה: ויאמר שמואל

הדלקת נרות - 19:32
צאת השבת - 20:25
ר"ת: 21:21

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:32

חזק	חזק
4:05	4:02
4:12	4:09
5:41	5:38
12:47	12:46
13:23	13:22
19:54	19:54

אסתר לר זון

"יפה לכל זמן"

על פרשת קורח ואומר רש"י:
"פרשה זו יפה נדרשת".
נהוג שהדרשנים והמגידים
לוקחים את
החומר לדרשותיהם מפרשת
השבוע, כל שבוע והפרשה
שלו, אבל פרשת קורח יפה
נדרשת בכל עת ובכל זמן,
שכן לצערנו תמיד יש
מחלוקות בישראל.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי ר' שלום בר שמואל ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"אש המחלוקת"

מחנה ישראל היה כמרחקה, אש המחלוקת התפשטה במהירות
באהלי העם, ואיימה במהפכה ומרד. קרח לעומת משה, במי
לבחור? מאתים וחמישים נכבדים פנו שמאלה והלכו אחרי קרח,
בדרך שהובילה אותם לאבדון. אך למרבה הפלא לא קרח ולא
איש ממאתים וחמישים מקטירי הקטורת, לא יצאו בקריאת תגר
גדולה כנגד משה כמו דתן ואבירם. שניים אלו מוכרים לנו עוד
ממצרים. הן הם אלו שגילו לפרעה כי משה הרג את המצרי
ואח"כ עוד העיוו להאשים את משה כי הוא בשליחותו לגאולת
העם, הבאיש את ריחו כעניי פרעה וגרם לשעבוד, "יפי הנפש"
הללו שהגידו לפרעה כי ברח העם ו"התקפלו" בבזיון כה רב לפני
המצרים, לחמו בעוז נגד ה"כפיה הדתית" והלכו ללקוט מן ביום
השבת אך כמובן לא מצאו כלום.
והנה פה בפרשתנו מצאו להם השניים במה להתגדר בה, "העניי
האנשים ההם נתקך - לא נעלה" כה הכריזו בפאתוס לעומת
פנייתו הנרגשת של משה בקראו להם לחזור בהם, ולא יאבדו
מתוך הקהל.

אך למרבה הפלא, אין חדש תחת השמש וכפי שאמר שלמה
המלך "חכמת נשים בנתה ביתה, ואיוולת בידיה תהרסנו".
לעומת אשתו החכמה של און בן פלת שהצילה את בעלה
מהשותפות המסוכנת עם קרח, ובדברי חכמתה הרחיקה אותו
מחבורתם, לעומתה עמדו נשיהם של קרח, דתן ואבירם והסיתו
אותם למלחמה במשה. ולהן התכוונו דתן ואבירם באמרם "העניי
האנשים ההם נתקך" כי אשה משולה לעין, ואכן היא הצופה
הליכות ביתה, ומכוונת אותו לטוב ולרע. ועל כן תלו דתן ואבירם
את הגדולה והמנהיגות ב"עניניהם" כלומר בנשותיהם.

ואל נחשוב שנישים אלו יצאו בידים ריקות למלחמה נגד משה.
להיפך, "חרב פיפיות בידם ורוממות אל בגרונם" - כי כל העדה
כולם קדושים, והמנהיגים המוצעים שמם נאה להם "דתן" -
כלומר "לי הדת" ואני יכול לפרשה כרצוני, ו"אבירם" אני
מצאצאי אברהם העברי ואני כביכול ההולך בדרך. ואף קרח
שהלך בעצת אשתו ויצא כנגד משה רומז על כך בשמו שכן
"קרח" בגימטריה כמו "באשה". הנשים הללו שבמקום לבחור
בדרך חכמת הנשים שבנתה את ביתה הלכו בדרך האשה
האיוולת שבידיה הורסת אותו, למרות כושר דיבורה הנמלץ
והמשכנע כביכול, בטענה: "אף אני הייתי בהר סיני", שכן
"העניי" בגימטריה "זו" - בסיני". אך ההולך את חכמים יחכם ולא
יפול במצודה הרעה שנפרשת תחתיו.

העלון לע"נ

שמעון בר אסתר ביטון ז"ל שנלב"ע ב' תמוז

"ישועתו של ידיד אמת" ד'

Shai for Zion

שעה ארוכה שוטט שלמה ברחובות העיר. כשהוא איננו טורח לנגב את
הדמעות הזולגות על לחייו.

* רגליו הוליכוהו אל עבר הנהר הזורם בפאתי העיר. הוא התיישב תחת
אלון עתיק יומין, נשא עיניו השמימה, ולפתע התחדש בכיו בעוז.

* "אבא שבשמים", השתנק, "הבט וראה כי אין לי חונן ומרחם, כל רעי
בגדו בי ואפילו אוכל לחמי הגדיל עלי עקב. רבוננו של עולם, עוללים
שאלו לחם ופורש אין להם. במה אאכיל את בני ביתי בחג הפסח?
ובכלל, האם בן חורין הנני?"

"אבא, ריבונו של עולם", געה שלמה בבכי מר, "טוב מותי מחיי, קח
נא את נפשי ממני, למען לא איאלץ לשוב הביתה בידיים ריקות, איני
מסוגל לשאת את העלבון המר ממוות".

על מנת להבין כיצד נתגלגלה ישועתו של שלמה הלוי, עלינו לשוב
כעשרים וארבע שעות לאחור. אל מה שהתרחש בביתו.

באותה שעה ישב שלמה והרהר בעוניו, כאשר בשמעו נקישות על דלת
ביתו. בפתח עמד חסן, מוסלמי צעיר וקל דעת, שבימים כתיקונם לא
היה שלמה משליך לעברו ולו חצי מבט.

אבל אלו לא היו ימים כתיקונם, ושלמה הביט בחסן כשואל: "מה
בפיך?"

חסן הביט כה וכה ובראותו כי אין איש בחדר שלף מחיקו צרור תפוח,
התיר את קישוריו וציפה לתגובתו של שלמה.

"מה זאת?" נרעש שלמה, הצרור הכיל אבנים טובות ומרגליות, צמידי
זהב ועגילי כסף לרוב.

* "הס!" לחש חסן, "גבבתי זאת מביתו של אחד מנכבדי המוסלמים
שבעיר, אבל אני אינני יכול להסתובב ולמכור את הסחורה הגנובה, פן
יחשדוני. עצתי לך. כי אתה תיקח את התכשיטים היקרים הללו
ותמכור אותם בהיחבא, ותמורת זאת אתן לך סכום נכבד מן הרווחים".

* שלמה זינק ממקומו כנשוך נחש. אמנם זהו כסף שנגנב מגוי, אבל מדוע
לו להסתבך? הלא אם יחפשו אחר הממון ויגיעו אל הגנב - לא יהסס
הלה לספר כי הוא, שלמה הלוי. הסיתו לכך. והוא, לא די לו שלא
ירוויח מאומה, אלא גם יושלך אל בור הכלא, כאחרון הפושעים.

חסן קיבל את הסירוב באכזבה. הוא ניסה לשכנע ולהפציר. אבל
שלמה הקימו, תפסו בדש בגדו ושילחו מביתו.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shai for Zion" תתן בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ל ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפּוֹל עַל פָּנָיו"
 טעם נחמד לנפילת משה על פניו, במעמד קשה זה, כותב הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו "תפארת יהונתן":
 נראה לפרש, דאיתה בגמרא מסכת נדרים כל מקום שנתנו חכמים עיניהם – או מיתה או עוני. והנה, משה רבינו רצה בתיקונם (של עדת קורח), אולי יתחרטו ויעשו תשובה. ואילו היה נותן בהם את עינו, היה מכלה בהם. ולכך נאמר "ויפול על פניו".
"בקר ויודע ה' את אשר לו"
 המתנה זו שביקש משה כשדיבר אל קורח ואל כל עדתו, להמתין ולחכות לבקר מחר, נתפרשה יפה בפי של הגאון רבי רחמים חורי זצ"ל בספרו "קריית ארבע", וכה הם דבריו:
 אמרו חז"ל כי ביום מחלוקת קורח, לא ירדו להם לישראל המן. ובוזה תדע כמה קשה המחלוקת – שבים חטא העגל, ירד להם לישראל המן, ואילו ביום מחלוקת קורח לא ירד להם מן.
 ובוזה יבואר הכתוב: "כי כל העדה כולם קדושים" – ויש להם זכות כדי שירד להם המן ואינם צריכים לזכותכם, ומדוע תתנשאו? – לומר שהמן בזכות משה והענן בזכות אהרן, והבאר בזכות מרים, ומדוע תתנשאו לומר בזכותכם ולא בזכותנו...
 לזה אמר לו משה רבינו ע"ה: "בקר ויודע ה' אם ירד לכם מן, אף אני אומר שזה לא בזכותי אלא בזכותכם ואם לא ירד אזי תדעו שהוא בזכותנו."
"ואם בריאה וברא ה' ופצתה האדמה את פיה"
 האמנם היה לו למשה רבינו ע"ה ספק בדבר אם תפצה האדמה את פיה, והלא משנה מפורשת היא כי "פי הארץ נברא כבר בין השמשות של ששת ימי בראשית"?
 תירץ על כך רבי אברהם הכהן זצ"ל בספרו "אברהם יגל", משום שכבר נאמר אצל קין שהרג את הבל אחיו, כפי שנאמר "אשר פצתה האדמה את פיה לקחת את דמי אחיר מידך".
 וכיון שכבר פתחה האדמה את פיה באותו מעמד, לכך ביקש משה שאף על פי כן יברא כעת הבריאה שיברא ה': "ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאולה".

הדקיקה הרביעית

בראשית הבריאה היתה השכינה שורה בעולם, בתחתונים. לאחר חטא אדם הראשון עלתה השכינה לרקיע הראשון. לאחר חטאו של קין עלתה השכינה לרקיע השני. בדור אנוש – לרקיע השלישי. בדור המבול – לרקיע הרביעי. בדור ההפלה – לחמישי. בדור סרם – לרקיע השישי. ולאחר חטאי מצרים בדורו של אברהם עלתה השכינה עד לרקיע השביעי.
 באו שבעת הצדיקים: אברהם, יצחק, יעקב, לוי, קהן, עמרם ומשה ומשכו את השכינה בחזרה אל הקולם השפל. בזמנו של משה רבינו היתה השכינה שרודה בתחתונים. אבל בשבטו ישראל לחטוא חזרה השכינה והסתלקה. בשעת מחלוקת קורח וקרח עלו שמש וירח מ"לרקיע" ל"זבול" (בינוי הרקיעים) ואמרו: רבונו של עולם, אם אתה עושה רצו לבד עמרם, אנו מאירים. אם לאו – אין אנו מאירים. וזבל הוא הרקיע הרביעי, ובו היתה השכינה שרודה בשחטא קורח.

הלכות פסח

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת שיתבשל בשבת (שהייה)
 והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
 ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שהייה מערב שבת על גבי כירה שיש בה גחלים

ומכל מקום כמה אחרונים העידו שהמנהג להקל להשהות מערב שבת על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה תבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי, או שנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ויפה לו, ולכן במקומות שנהגו להקל בזה יש להם על מה שיסמוכו. וכן מנהג האשכנזים להקל בזה, ואפילו לכתחלה. ונמכל מקום לדעת מרן השלחן ערוך אסור שתיגע הקדרה בגחלים, משום איסור הטמנה במקצת, וכמו שיבואר להלן סעיף כד].

ומכל מקום הדבר פשוט שאף הנוהגים להקל בשהייה מערב שבת של תבשיל שלא נתבשל כל צרכו, צריכים להזהר מאד בתבשיל שלא נתבשל כל צרכו שלא להעבירו ממקום למקום על גבי האש אחר כניסת השבת, וכן צריכים להזהר מאד שלא להסיר המכסה מעל הקדרה ולהחזירו לאחר מכן, וכן שלא להסיר השמיכות שעל הקדרה ולהחזירם לאחר מכן, וכן שלא להגים או להוציא מהקדרה, מפני שבמעשים אלו הוא מקרב את בישול התבשיל, וקירוב בישול הרי הוא כבישול גמור, וחייב מן התורה, וכמו שנתבאר באורך בהלכה ברורה (סימן שיה סעיף ס'). ואף אם הקדרה מונחת על גבי אש מכוסה או פלאטה חשמלית, יש איסור מן התורה במעשים אלו, שהרי מכל מקום הוא מקרב את בישול התבשיל.

שהייה על גבי אש של גז

ג. בכל האמור לעיל בסעיף הקודם, אין לחלק בין הנחת הקדרה מערב שבת על גבי כירה שיש בה גחלים בוערים, לבין הנחת הקדרה מערב שבת על גבי אש גלויה של גז.

ולענין שהייה על גבי כלי בישול חשמליים, עיין להלן (סעיף ח' והלאה).

שהייה לצורך סעודת שבת בבוקר

ד. אם דעתו להשהות התבשיל מערב שבת לצורך סעודת שבת בבוקר, יש להסתפק אם מותר להשהותו על גבי אש גלויה. ואם נתבשל התבשיל כשיעור מאכל בן דרוסאי, יש להקל מעיקר הדין להשהותו על גבי אש גלויה, או על גבי כירה שיש בה גחלים בוערים, והמחמיר תבוא עליו ברכה.